ANUNȚURI

• A început școala! Deci și **Școala Sf. Nicolae și-a deschis porțile**. A fost o festivitate de suflet, cu bucurie pentru cei care s-au revăzut, dar și emoții multe, cu unii copii înlăcrimați și cu părinți încercând să fie tari... O frumusețe de costume populare revărsate în curtea școlii. Dl. Director Lucian Popescu a pus accentul, în cuvântul său, pe cele două linii directoare ale educației din această școală: Credința ortodoxă și neamul românesc. Apoi a mulțumit Sfântului Nicolae (și oamenilor prin care a lucrat) care are neîncetat grijă de școala sa. Așa a fost și în anul 2016, când s-a început cu doar 6 copii, așa este și acum, când sunt 90 de elevi și există prima clasă de gimnaziu. Le dorim tuturor să aibă puterea să ducă la bun sfârșit această lucrare!

• Dragostea **Sf. Iosif de la Timișoara** nu îi poate ține departe de el pe cei care l-au simțit măcar o dată în viață prieten. Astfel că în 15 septembrie și zilele următoare, trotuarele din fața Catedralei mitropolitane s-au umplut de oameni frumoși, de oameni în rugăciune, de oameni care aveau nevoie de ajutor. Pe care Sfântul ni l-a dat mereu cu delicatețe și smerenie.

• A trecut un an de când Domnul l-a chemat la el pe fratele **Petru** Hotăran. Ne amintim cu drag de dânsul și îl pomenim în rugăciuni, alături de surorile **Maria-Ioana** și **Andronica**, ce au avut și ele soroace de la adormire în ultima lună.

ȘTIRI

• **Boala acestei perioade a făcut o nouă victimă.** A adormit, după o intensă suferință, **Răzvan Codrescu** (redactor șef la revista *Lumea credinței*), poet și eseist creștin, traducător, editor, apologet și elegant mărturisitor al spiritualității ortodoxe. Dumnezeu să-l odihnească în pace! (*sursa: basilica.ro*)

• **Din Belgia**. Săptămâna viitoare va fi sfințit primul așezământ monahal român ortodox din Belgia, Mănăstirea „Acoperământul Maicii Domnului", de lângă Namur. Clădirile mănăstirii au fost achiziționate de la o mănăstire catolică de rit bizantin. Sfințirea va fi urmată de Congresul Nepsis, o întâlnire a tinerilor cu vârsta de peste 15 ani, din Mitropolia Ortodoxa Româna a Europei Occidentale și Meridionale. (*sursa: basilica.ro*)

LIBRĂRIA LOGOS ne recomandă

Egumenul PORFIRIE - *Amintiri de pe cerdacul Sfântului Munte*

Avva Avraam l-a găsit pe avva Isaac plângând și l-a întrebat: „De ce plângi?" „De ce să nu plâng? Că unde avem a ne mai duce? Părinții noștri au adormit... Acum am rămas orfani. De asta plâng", i-a răspuns bătrânul. De asta plâng și eu... Cuvinte scrijelite în pereții sufletului după ani grei de nevoință monahală; cuvinte mai scumpe decât tăcerea, mai de preț decât bucatele și mai trebuincioase decât băutura. Cuvinte purtătoare de Duh. Cuvinte de Pateric. În treizeci de imagini, imagini de viață, din viața Sfântului Munte Athos.

Așteptăm întrebările, sugestiile și eventualele colaborări pe adresa revista.maximina@gmail.com sau la tel. 0734.194.372.
Mulțumim tuturor pentru rugăciuni și ajutor financiar.

Numărul 35 (LIV) 19 septembrie 2021

MaxiMina
Foaie ortodoxă pentru suflet

GREU MOARE OMUL VECHI

Cuvânt al Părintelui Simeon Kraiopulos

> *Ca să moară cu adevărat omul cel vechi din noi, vom avea câte o perioadă de timp în care vom începe să simțim înlăuntrul o uscăciune, o ariditate.*

Când au trecut câțiva ani buni de când suntem în biserică, intervine cea mai mare greutate pe care o întâmpinăm când am ajuns la acest punct - **oboseala**. Creștinul obosește și apoi vine și akedia, vine și lenevirea și nu mai e tragere de inimă. Acestea toate îl afectează. Întâi de toate cei care au în străfundul lor tendința melancoliei, câteodată simt cu atât mai mult acest lucru și cad chiar și în deznădejde.

Umila mea părere este că **exact aceia care vor îndura aceste simptome, sunt cei care vor spori duhovnicește.** Ceilalți care nu vor răzbi, se vor da bătuți. Și de ce anume se întâmplă asta? Pentru că omul la baza lui, în străfundul sufletului său, este egoist, este iubitor de sine – la care se adaugă mai apoi și celelalte patimi și neputințe ale sale. Toate le face pentru sine

însuși: ca să se îndulcească pe sine însuși, ca să se mulțumească pe sine însuși, astfel încât să se simtă bun și frumos. De aceea preferă oamenii petrecerile și distracțiile – și alte lucruri de felul acesta. Bineînțeles, nu contează atunci când ne odihnim așa puțin, omenește. Dar atunci când omul se dă pe sine însuși acestor obiceiuri, se duce cu totul în derivă. Nu mai are nici o legătură cu Hristos.

Când începe omul să nu se mai simtă bine și nu înțelege toate aceste senzații pe care i le creează omul cel vechi din el, atunci este copleșit de plictiseală și de epuizare și în final ajunge să dea înapoi, părăsind lupta cea duhovnicească. Poate chiar să zică: *„Atâția ani m-am chinuit, m-am luptat, m-am dus și la biserică, m-am și spovedit, m-am și împărtășit, dar nimic nu mi-a folosit."*

Problema, însă, este următoarea: **Ce te aștepți să se întâmple? Ce căutai?**

Spuneam că omul cel vechi caută să se mulțumească pe sine însuși. Și

Sfinții săptămânii

SF. DIMITRIE AL ROSTOVULUI (21 septembrie 1709)

Când simțea în sine vreo boală, și începea a slăbi, atunci făcea aducere-aminte de cele cinci răni ale lui Hristos, care au fost în curatele Lui mâini, picioare și în coasta cea împunsă până la inimă, și zicea de cinci ori rugăciunea *„Tatăl nostru..."* Atunci îi era mai ușor. Iar când auzea ceasul bătând, se însemna cu semnul Sfintei Cruci și zicea încet rugăciunea: *„Născătoare de Dumnezeu Fecioară, bucură-te..."*

fiecare din noi este și om vechi, fiecare dintre noi are în el iubire de sine. Ne-am botezat și ne aflăm acum în Biserică, dar, din multe și diferite motive, mai viu în noi tot omul cel vechi a rămas. Și dacă ne dorim să-L urmăm pe Hristos, ca El să poată să ne vindece și să ne conducă acolo unde vrea să ne conducă – adică în împărăția Lui – atunci așa va rândui să ni se întâmple lucrurile, ca iubirea noastră de sine să rămână fără hrană. Altfel nu va muri. Și tocmai ca să moară cu adevărat omul cel vechi din noi, întotdeauna prin mila și cu harul lui Dumnezeu, va avea omul câte o perioadă de timp în care va începe să simtă înlăuntrul său o uscăciune, o ariditate, că nu găsește ceea ce vrea, că nu se simte așa cum și-ar dori să se simtă, că nu are nicio mulțumire, nicio mângâiere, nimic bun și așa mai departe. Altfel, omul nu poate să devină creștin adevărat. Și poți să fii creștin o viață întreagă și să nu guști aproape niciodată viata creștinească cea adevărată și toate pe care le trăiești și le simți să fie cu totul exterioare.

Țăranul care vrea să curețe ogorul său de buruieni, de ierburi și de bălării, îl ară uscat, nu umed. Trebuie să fie uscat, foarte uscat. Grea muncă, foarte grea, dar o face. Întoarce astfel pământul, și încă o dată vara, iar razele puternice ale soarelui ard și rădăcinile buruienilor și tot. Acest sărman țăran, care nu știe în rest prea multe, știe cu toate acestea ce trebuie să facă cu ogorul său. Un altul care nu cunoaște aceste lucruri s-ar duce la el și, văzând ce face, i-ar spune *„Ai înnebunit? Ce faci?”*. Pentru că pământul uscat este foarte greu de arat. Țăranul însă știe. Așa-l va ara, iar atunci când va veni ploaia va fi cel mai bun lucru pe care l-ar fi putut face cu ogorul său. Așa și creștinul trebuie să primească, să suporte și să îndure toate pe care i le rânduiește Dumnezeu și să le ducă pe toate cu răbdare. Altfel nu ar fi spus Hristos *„Prin răbdarea voastră veți dobândi sufletele voastre”* și *„cel ce va răbda până la urmă, acela se va mântui”*. Spune asta tocmai din acest motiv.

Prin urmare, vă rog mult să ne străduim să nu ne lăsăm influențați de astfel de trăiri chinuitoare, de plictiseală, de oboseală sau de supărări, atunci când vin. **Simțim aceste lucruri tocmai pentru că omul cel vechi din noi s-a obișnuit cu dulceața**. Atunci, însă, când prin puțină înțelepciune ne dăm seama — și putem să ne dăm seama! — că aceste lucruri trebuie să se întâmple, că ele reprezintă o ocazie de a-L găsi pe Hristos și începem să credem în El ca să nu mai dăm mulțumire omului cel vechi, ne vom depăși pe noi înșine și vom trece într-o altă stare, îl vom găsi pe Hristos. Dacă vreți să vă spun tot adevărul, după cum l-am înțeles eu din experiență, noi putem să credem teoretic în Hristos, în adevărul creștin, **putem să ne numim creștini și chiar să fim entuziasmați de asta**, să arătăm multă deschidere și să fim pregătiți să facem mult efort, **dar în străfundul sufletului nostru lucrurile să stea altfel, tocmai pentru că într-un fel sau altul, omul cel vechi tot găsește o cale de a se hrăni**. Este foarte greu, foarte, foarte greu – deși noi ne străduim totuși să facem așa – ca cineva să își dorească cu adevărat să nu-l mai hrănească pe omul cel vechi din el însuși, să vrea cu adevărat să nu-și mai hrănească egoismul, ci să spună: *„Doamne, dă-mi să îndur tot ce trebuie să îndur! Dar vreau să Te găsesc și să simt în mine bucuria, harul Tău, toate pe care egoismul nu mi le poate oferi, ci numai Tu.”* De aceea spune Hristos: *„Dacă vrea cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să-Mi urmeze Mie.”*

VULTURUL și cocoșul

Povestire a Sf. Siluan Athonitul

Un vultur zbura în înălțimi, se desfăta de frumusețea lumii și gândea în sinea lui: *„Trec în zbor peste depărtări întinse: peste văi și munți, mări și râuri, câmpii și păduri; văd mulțime de fiare și păsări; văd orașe și sate și cum trăiesc oamenii. Dar cocoșul de la țară nu cunoaște nimic în afara ogrăzii în care trăiește și nu vede decât câțiva oameni și câteva dobitoace. Voi zbura la el și-i voi povesti despre viața lumii“*. Și vulturul a venit să se așeze pe acoperișul gospodăriei și a văzut cât de țanțoș și de vesel se plimba cocoșul în mijlocul găinilor lui și s-a gândit: *„Înseamnă că e mulțumit cu soarta lui; dar, cu toate astea, îi voi povesti cele ce cunosc“.*

Și vulturul a început să-i vorbească cocoșului despre frumusețea și bogăția lumii. La început cocoșul l-a ascultat cu atenție, dar nu înțelegea nimic. Văzând că nu înțelege nimic, vulturul s-a mâhnit și i-a fost greu să mai vorbească cu cocoșul. La rândul lui, cocoșul, neînțelegând ceea ce-i povestea vulturul, se plictisea și-i era greu să-l asculte. Și fiecare a rămas mulțumit de soarta lui. Așa se întâmplă atunci când un om învățat vorbește cu unul neînvățat și, încă și mai mult, atunci când un om duhovnicesc vorbește cu unul neduhovnicesc. Omul duhovnicesc este asemenea vulturului, dar cel neduhovnicesc este asemenea cocoșului. Mintea omului duhovnicesc cugetă ziua și noaptea la legea Domnului (Ps 1, 2) și se înalță prin rugăciune spre Dumnezeu, dar mintea celui neduhovnicesc e lipită de pământ sau e bântuită de gânduri. Sufletul celui duhovnicesc se desfătează de pace, dar sufletul celui neduhovnicesc stă gol și împrăștiat. Omul duhovnicesc zboară ca vulturul spre înălțimi, simte cu sufletul pe Dumnezeu și vede lumea întreagă, chiar dacă s-ar ruga în întunericul nopții; dar omul neduhovnicesc se bucură sau de slava deșartă, sau de bogății, sau caută desfătările trupești. Și atunci când un om duhovnicesc se întâlnește cu unul neduhovnicesc, legătura amândurora e lucru plictisitor și anevoios.

Scrisoare din Italia

Deja plecat de peste două luni în Italia cu soția sa, fratele Teodor e mereu cu gândul la obștea noastră. A dorit să ne trimită câteva rânduri, cuvinte de dor amestecate cu lacrimi...

Iubiți frați și surori întru Hristos,

Hristos a înviat!

Vă întrebați cum sunt. Sunt bine. Dar acest bine este pentru că mi l-am făcut eu cu ajutorul lui Dumnezeu, al Maicii Domnului și al sfinților. **Dacă nu ești pregătit duhovnicește din România, aici te pierzi pentru că totul se rezumă la: „omul muncii să se simtă bine”,** deci este căutată partea materială, nu cea duhovnicească.

Am instalat program românesc și pot vedea și asculta slujbele. Fac ce mi-a zis părintele Ștefan: canonul și mai multe rugăciuni zilnic, pentru că aici, în timpul săptămânii nu se face Sf. Liturghie. Iar în duminici și sărbători poți merge la biserică doar când ești anunțat. Așa sunt dispozițiile autorităților. Am două biserici aproape de mine. Una a fost închisă în luna august.

Sunt puțini oameni în bisericile ortodoxe de aici. Vin doar cei evlavioși și credincioși, din toate colțurile României. **Am văzul pe chipul multora dintre ei necazul și dorul de țară**…

În fața geamului meu e o icoană a Maicii Domnului catolică (foto), dar pentru mine este Maica Luminii și îi cer ajutorul.

Fraților, vreau să mulțumesc că primesc slujbele de la bisericuță, iar când aud cântările fraților și surorilor de la strană și mai ales pe părintele Ștefan și Lucian, **mi se umplu ochii de lacrimi de bucurie** și curg pe obraji așa, ca la un copil când „mă-sa nu-i dă bomboane”.

Sfatul meu e să nu vă părăsiți țara, dar dacă ești nevoit, atunci caută ca locul unde pleci să aibă biserică ortodoxă, măcar o dată pe săptămână să poți participa la Sf. Liturghie.

Să știți că vă iubesc din suflet mult mai mult decât vă iubeam când eram cu voi și vă port în rugăciunile mele. Le mulțumesc mult părintelui Ștefan și părintelui Lucian că timp de 11 ani și 6 luni am învățat multe; m-au ajutat în felurite ispite, necazuri și nevoi; mi-au arătat calea mântuirii.

Fraților și surorilor, să vă rugați pentru mine și familia mea, dar și pentru toți românii care sunt plecați în lume, prin această rugăciune a Sf. Paisie Aghioritul:

„Dumenzeul meu, să nu-i părăsești pe robii Tăi care trăiesc departe de Biserică; dragostea Ta să-i aducă pe toți la Tine; Pomenește, Doamne, pe robii Tăi care suferă de cancer. Pomenește, Doamne, pe robii Tăi care suferă de boli ușoare sau grave. Pomenește, Doamne, pe robii Tăi care suferă de infirmități trupești. Pomenește, Doamne, pe robii Tăi care suferă de infirmități sufletești. Pomenește, Doamne, pe conducătorii țării și ajută-i să conducă creștinește. Pomenește, Doamne, pe copiii care provin din familii cu probleme. Pomenește, Doamne, pe familiile care au probleme și pe cei divorțați. Pomenește, Doamne, pe toți cei întemnițați, pe narcomani, pe făcătorii de rele, luminează-i și ajută-i să se îndrepte. Pomenește, Doamne, pe toți cei înstrăinați. Pomenește, Doamne, pe robii Tăi care sunt în vreme de război și care sunt prigoniți. Pomenește, Doamne, pe cei care și-au lăsat casele și serviciile lor și se chinuiesc. Pomenește, Doamne, pe săraci, pe cei fără casă și fără adăpost. Pomenește, Doamne, pe toate popoarele, să le ții în brațele Tale și să le acoperi cu Sfântul Tău Acoperământ. Pomenește, Doamne, pe robii Tăi care ne-au cerut nouă să ne rugăm pentru ei. Amin!”

Sănătate și bucurii duhovnicești și, prin mila și ajutorul Mântuitorului, al Maicii Domnului și al tuturor sfinților, să ne vedem cu bine. Vă îmbrățișez cu drag.

Al vostru frate Teodor din Italia

Calendarul mărturisitorilor

Preot VASILE PĂTRAŞCU

(†23 septembrie 2006)

18 ani pe cruce cu HRISTOS

„*Doamne, Ţie Îţi închin toată suferinţa mea. Pe cei ce m-au torturat iartă-i, miluieşte-i şi-i sfinţeşte pe dânşii. Iar dacă au nevoie de zile din zilele mele, sunt gata să le dau, căci «comoara sufletului şi a minţii e să iubeşti pentru a putea ierta».*“

M-am născut în ianuarie 1922 în oraşul Bârlad, din români ortodocşi din neam în neam. Am urmat şcoala primară şi liceul în oraşul Bârlad, apoi Academia de Înalte Studii Economice din Bucureşti. Am fost arestat la 16 mai 1948 şi condamnat la 15 ani muncă silnică, apoi la încă 10 ani muncă silnică pentru „uneltire contra siguranţei statului”, ca toţi deţinuţii politici.

Am trecut prin următoarele temniţe ale „raiului bolşevic”: *Ministerul de Interne în două rânduri, Jilava în cinci rânduri, Uranus, Piteşti, Gherla, Aiud în trei rânduri, Alba-Iulia, Galaţi în mai multe rânduri, Focşani, Ploieşti în două rânduri, Codlea, Iaşi, Periprava, Bârlad în mai multe rânduri.*

La Ministerul de Interne am fost supus la anchete prelungite de 70 şi 80 de ore, fără masă, fără somn sau odihnă. De la Interne, primul lot de condamnaţi am fost expediaţi la **Piteşti**, prin martie-aprilie 1949. Aici era filtrul lui Nicolski, împuternicitul Moscovei pentru România, secondat de generalul Dulgheru (pe numele adevărat, Dulbergher), şeful anchetelor pe ţară şi alţii din echipa lor.

În timpul anchetelor, am fost dus în biroul lui Dulgheru în trei rânduri şi mi s-a zis: *„Nu vrei să spui? Lasă că avem noi grijă să nu vă mai facem Academie din închisori! Ai să spui tu în minele de mercur din Urali!...”* Toţi deţinuţii au trecut prin faţa lui şi nota capacitatea de rezistenţă a fiecăruia. Apoi comandantul închisorii, Dumitrescu, împreună cu o ceată de gardieni, a năvălit peste cei din Camera 4 Spital, bătându-i până la mutilare şi zvârlindu-i pe priciuri ca nişte pachete cu oase şi carne sfărâmate. După aceasta i-au dat în primire lui Ţurcanu şi echipei lui.

În camere se făcea „reeducarea”. Se juca „volei” cu tine şi nu conta unde te loveau. În faţa mea, unul a primit o lovitură în ficat şi a murit pe loc. Te băgau cu capul în tineta de murdării (urină, materii fecale, sânge, puroi, flegme) şi îţi făceau „botezul” până la gât, fără să-ţi dea voie să te speli după aceea. Eu am fost pus să mănânc şi să beau un borcan de trei kilograme de astfel de murdărie. Capul îmi era umflat cât ciutura, ochiul stâng nu se mai vedea, maxilarul stâng mi s-a spart. Fesele şi tălpile îmi erau negre, picioarele amândouă umflate ca nişte butuci din pricina loviturilor. Altădată au pus cincisprezece persoane deasupra mea, în stivă, în spaţiul dintre perete şi prici. Peste al cincisprezecelea a mai plonjat unul, ca strivitura să fie mai mare. Am umflat pieptul cu aer şi am proptit coatele pe ciment. Am ţinut până la al optulea, după aceea am dat drumul la aer şi toate coastele din dreapta s-au rupt.

La **Aiud** am stat în zarcă şi în celular cu ieromonahul Iustin Pârvu de la Petru-Vodă, cu preotul Mihai Lungeanu de la Iaşi şi cu ieromonahul Ioan Iovan de la Recea. Acolo **îmi făceam rânduiala zilnică de rugăciune**. Programul zilei era numai în genunchi, în colţul celului, afară de închidere-deschidere şi mese. În felul acesta zburau zilele ca şi cum nu ar fi fost.

În 1953, la **Securitatea din Bârlad**, m-au ţinut şapte zile şi şapte nopţi pe un scaun în spatele unui dulap de arhivă din camera ofiţerului de servici. **Eu n-aveam treabă cu ei, programul meu era destul de încărcat: două Acatiste, două Paraclise, 15.000-20.000 de „Doamne Iisuse...” Repetam în gând Evangheliile şi Epistolele, ca să nu le uit.**

În timpul unei anchete, le-am cerut hârtie şi cerneală ca să scriu o declaraţie. Pe coala de hârtie am scris: *„N-am fost şi nu voi fi nici o secundă din viaţa mea cu dumneavoastră.* ***Rămân alături de cei ce-L au pe Hristos****. Semnat: Vasile Pătraşcu”.*

După expirarea pedepsei, mi s-au mai dat doi ani de „administrativ” la Periprava, în Deltă. De la Periprava m-am eliberat împreună cu 200 de preoţi, între care era şi părintele Ilie Lăcătuşu. La ieşirea din temniţă, i-am închinat toată suferinţa mea lui Dumnezeu...

ALASKA ORTODOXĂ

Sf. Mucenic PETRU ALEUTUL, *martir la 15 ani*

(†24 septembrie 1815)

Dacă săptămâna trecută o sfântă din Georgia ne-a arătat că şi femeile pot pătimi mult pentru Hristos, în acest număr aflăm despre un adolescent care a mers şi el cu bărbăţie pe calea cea strâmtă a chinurilor, asemenea Sfântului Iacov Persul.

Sfântul mucenic Petru Aleutul, un băştinaş de pe continentul american, s-a născut în jurul anului 1800 pe insula Kodiak, în Alaska şi a fost numit de părinţii săi Cungagnaq. Fiind botezat de monahii ruşi care făceau misiune în Alaska, el a primit numele de Petru.

Cele ce urmează despre viaţa sa au fost relatate de Sf. Gherman al Alaskăi, care le-a auzit de la unul dintre prietenii şi împreună-pătimitorii Sfântului Petru. Pe când acesta avea cincisprez,zece ani, a însoţit un grup de vânători de vidre şi foci într-o expediţie. Când se apropiau de California, corabia lor a fost atacată şi jefuită de marinarii spanioli. Toţi cei paisprezece aleuţi au fost luaţi prizonieri, duşi în San Francisco şi întemniţaţi.

A doua zi, călugării iezuiţi au încercat să-i convertească pe ostatici la romano-catolicism. Însă Sf. Petru şi tovarăţii săi au strigat cu toţii că sunt ortodocşi şi aşa vor să moară. Catolicii i-au făcut eretici şi schismatici, dar aleuţii nu au cedat. Văzând că nu pot să-i înduplece să părăsească credinţa ortodoxă, iezuiţii au poruncit să fie înţepaţi cu săbiile, după care i-au separat, în speranţa că aşa vor ceda.

În ziua următoare, Sfântul Petru a scos din temniţă şi catolicii au încercat iar să-l forţeze să părăsească credinţa ortodoxă. Văzând că acesta refuză, au ordonat să i se taie degetele de la mâini şi de la picioare, unul câte unul, iar mai apoi i-au fost tăiate mâinile şi picioarele.

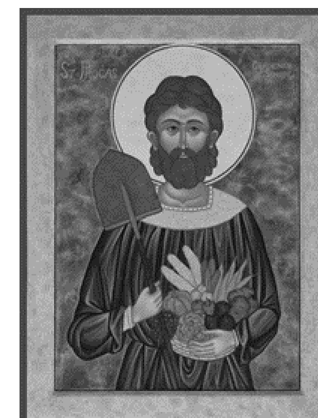
Simţind că i se apropie sfârşitul, Sfântul s-a rugat lui Dumnezeu să-i dea putere să poată îndura până la capăt pătimirile pentru credinţa în Hristos. Unul dintre călugării iezuiţi a încercat încă odată să-l convingă pe Sf. Petru să renunţe la Ortodoxie, dar nu a reuşit. Atunci a ordonat celor ce îl însoţeau să-i scoată Sfântului Petru măruntaiele. Astfel, în dureri îngrozitoare, Sfântul Petru Aleutul a primit cununa muceniciei, fiind astfel primul băştinaş american care s-a numărat în cetele sfinte ale mucenicilor. Sf. Gherman mai spune că a doua zi după moartea sa, ceilalţi aleuţi au fost eliberaţi, căci fuseseră sesizate autorităţile oraşului.

Sfântul Petru Aleutul a fost canonizat de Biserica Ortodoxă din America în 1980 cu titlul de „mucenic de San Francisco”, fiind prăznuit în zilele de 24 septembrie, (împreună cu sfinţii din Alaska) şi pe 12 decembrie (împreună cu sfinţii din America).

Să avem rugăciunile sale!

I.G.

Sf. Mucenic Foca Grădinarul (†22 septembrie 320)

Sf. Foca era grădinar în cetatea Sinope de la Marea Neagră (Turcia de azi), pe care o cultiva cu mâinile lui. Pe toţi trecătorii îi miluia cu roade din grădină, iar sufletele le miluia cu cuvântul lui Dumnezeu. Dar un anume dregător prigonitor al creştinilor, auzind de faptele lui, a trimis acolo soldaţi care să-l ucidă. Sfântul Foca i-a primit pe soldaţi cu atâta ospitalitate neprefăcută, încât aceştia nu au mai avut curajul să împlinească crima poruncită. Dar Sfântul Foca nu i-a lăsat, ci i-a convins să-şi ducă misiunea până la capăt. La locul uciderii lui, deasupra sfintelor lui moaşte făcătoare de minuni, s-a ridicat o biserică purtând hramul numelui lui. **Sf. Foca este cu deosebire cinstit de marinari, iar ajutorul lui îl cheamă toţi cei care călătoresc pe mare.**

Să ne iubim ORAŞUL!

„Dumnezeu are un motiv bun pentru care ne vrea să trăim în mijlocul păgânătăţii şi să devenim mai plini de dragoste faţă de toţi cei care I-au întors spatele."

Lumea şi chipul în care trăim au suferit o schimbare radicală în ultimele două secole. Dacă în anii 1800, doar 5% din populaţia lumii trăia în oraşe, în 1900 procentul s-a ridicat la 14%. În 2007, orăşenii şi cei de la sate erau în număr egal, iar dacă se menţine acest proces de urbanizare rapidă, până în 2050, 80% din oameni vor locui în oraşe. Pe de altă parte, deşi tot mai mulţi oameni se mută la oraşe, acestea devin tot mai sărace din punct de vedere duhovnicesc, ba chiar ostile frumuseţii, binelui, adevărului, şi Însuşi Domnului Iisus Hristos. Şi atunci nu e greu să înţelegem de ce tot mai mulţi creştini doresc să se întoarcă la ţară, agresaţi pur şi simplu de agresivitatea culturii fără de Dumnezeu.

Cei care au rămas în oraşe (încă), deşi le este tot mai greu să trăiască în acest mediu, să aibă în minte că este voia lui Dumnezeu ca ei să trăiască acum aici. Să recitim minunata carte a **proorocului Iona** (are doar 4 capitole), care este prăznuit pe 21 septembrie. Una dintre temele principale ale acestei profeţii este **nemărginita dragoste a lui Dumnezeu pentru oamenii care trăiesc în cetăţi şi mai ales mila Lui pentru cei care vieţuiesc în cetăţi păgâne** (care şi atunci reprezentau o puternică ameninţare pentru poporul lui Dumnezeu). De multe ori ne asemănăm lui Iona, fiind zăbavnici în a face voia lui Dumnezeu. Acesta i-a poruncit proorocului să meargă la Ninive, capitala imperiului asirian. În secolul VIII înainte de Hristos, când a trăit Iona, imperiul asirian era cea mai mare putere din Orientul Mijlociu. Populaţia era extrem de violentă, păgână şi îi hărţuiau mereu pe iudei. Aşa că e de înţeles de ce, atunci când a auzit ce îi cere Dumnezeu (o cerere unică între toţi proorocii, căci era vorba nu de a propovădui într-o ţară păgână, ci de a-i mustra şi aceasta însemna să meargă efectiv în mijlocul lor), Iona a fugit. În loc să vestească întoarcerea la Dumnezeu, el a fugit de Dumnezeu.

Însă Iona a trebuit să înveţe că era voia lui Dumnezeu ca el să meargă şi să-i trezească pe cei din Ninive, cetatea păgână. El a trebuit să înţeleagă cum gândeşte Dumnezeu, cât de plin de milă este El faţă de cei pierduţi. **A trebuit să părăsească judecata omenească şi frica şi să se lase în voia lui Dumnezeu.** Iar ascultarea sa faţă de Dumnezeu a făcut ca o întreagă cetate să asculte cuvântul lui şi să facă mare pocăinţă, oameni şi animale.

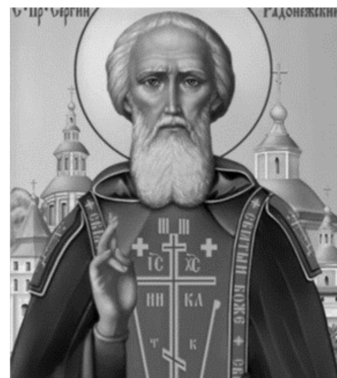
Ceea ce a făcut Iona este un mesaj adresat în special nouă, celor de astăzi. Suntem tentaţi să credem că este mai bine să părăsim un mediu ostil vieţii creştine. Însă fiecare om şi familie ar trebui să vadă, prin rugăciune, care e voia lui Dumnezeu cu el, dacă trebuie să plece sau să rămână în oraşul aproape păgân de azi. Poate că Dumnezeu are un motiv bun pentru care ne vrea aici, în oraşe, pentru care ne vrea să trăim în mijlocul păgânătăţii şi să devenim mai plini de dragoste şi de milă faţă de toţi cei care I-au întors spatele.

Mai este un moment greu de înţeles din Vechiul Testament. S-a întâmplat la puţină vreme după epoca lui Iona. Atunci, imperiul babilonian i-a cucerit pe asirieni şi i-a atacat pe israeliţi. Iar Dumnezeu a spus poporului Său că voia Lui e ca ei să fie prinşi şi să meargă în exil, între păgâni, deşi o parte din bătrânii poporului spuneau să nu plece, ci să se retragă în munţi, căci în Babilon vor fi asimilaţi şi vor pieri. Iată ce spune Domnul prin gura proorocului Ieremia: *„Aşa zice Domnul Savaot, Dumnezeul lui Israel, către toţi robii pe care i-am strămutat din Ierusalim la Babilon: Zidiţi casă şi trăiţi; faceţi grădini şi mâncaţi roadele lor! Luaţi femei şi naşteţi fii şi fiice! Fiilor voştri luaţi-le soţii, iar pe fiicele voastre măritaţi-le, ca să nască fii şi fiice, şi să nu vă împuţinaţi acolo, ci înmulţiri-vă! **Căutaţi binele ţării în care v-am dus robi şi rugaţi-vă Domnului pentru ea, că de propăşirea ei atârnă şi fericirea voastră!**"* (Ier. 29, 4-7). Oare nu suntem şi noi ca nişte robi şi exilaţi pe acest pământ, căci cetăţenia noastră este în Împărăţia cerurilor? În loc de teama de asimilare, să fim precum Sf. Prooroc Daniel şi cei trei tineri, care ne-au arătat cum să trăim într-un mediu ostil, cum să ne păstrăm credinţa şi chiar să o înmulţim, ca astfel să ne facem mărturisitori în faţa celor fără de Dumnezeu. Dacă vedem că oraşul în care trăim moare duhovniceşte, să ne întărim şi să naştem copii mulţi şi să-i creştem pentru Dumnezeu.

Să ne iubim oraşul! Să ne iubim oraşul! Să căutăm, trăind în el, frumuseţea, binele, adevărul. Aici, în oraş, să învăţăm să-L iubim mai mult pe Dumnezeu. În California avem minunatul exemplu al unui Iona contemporan: **în 1962 Dumnezeu l-a trimis pe dragul nostru sfânt părinte Ioan Maximovici - unde, dintre toate oraşele? În păgânul San Francisco!** Şi Sf. Ioan a venit ca un dar şi un mesaj al lui Hristos. **Dacă el nu ar fi venit, Părintele Serafim Rose nu ar fi devenit ortodox! Şi atâţia alţii!**

Să ne iubim oraşul aşa cum îl iubeşte Dumnezeu, Care vrea ca toţi să se mântuiască şi la cunoştinţa adevărului să vină!

Un preot ortodox din Los Angeles

SF. SERGHIE DE RADONEJ
şi MINUNEA cu triunghiurile echilaterale

Sf. Serghie de Radonej mi-a dăruit cel mai de preţ lucru din viaţa mea: **credinţa în Dumnezeu**. Totul a început foarte banal, de la o simplă lucrarea de control la geometrie...

Datorită părinţilor, am îndrăgit de mică să învăţ şi să aflu mereu lucruri noi. La şcoală nu aveam probleme la învăţătură şi an de an obţineam tot mai multe diplome şi aprecieri. Pentru tinerii moderni probabil reprezentam o tocilară tipică.

Totul a fost bine până când între materiile de la şcoală a apărut geometria. Atunci au apărut şi primele probleme în viaţa mea de elev. Învăţam cu sârguinţă axiome şi teoreme, însă când trebuia să le aplic, nu mai ştiam nimic. Ajunsese să-mi fie frică de geometrie şi aşteptam cu groază teza de semestru.

Ziua din ajunul evaluării am petrecut-o în lacrimi amare, fără vreo speranţă că voi reuşi să trec testarea.

„Ce ar trebui să fac?, mă gândeam... *Cum să mă pregătesc? Nu înţeleg nimic, deşi stau ore în şir cu manualul în faţă. Oare eu sunt de vină? Cu ce am greşit de mi se întâmplă asta?"*

Eram acasă doar cu bunica. Văzându-mă, s-a apropiat de mine şi m-a îmbrăţişat. Apoi mi-a spus:

- Elena, eu ştiu cine te poate ajuta! Este un sfânt care îi ajută pe cei cu probleme la învăţătură. Când el însuşi era mic, nu reuşea nicicum să înveţe să citească, iar acum îi ajută pe toţi care nu pot învăţa. El e foarte bun şi dacă îl rogi, te va ajuta.

- Cum îl cheamă?

- Sf. Serghie de Radonej!

Mi-a plăcut mult numele lui, iar bunica mi-a dat o iconiţă cu el. Spre seară l-am rugat pe bătrânul cu păr cărunt şi ochii blânzi să mă ajute la teza de la geometrie. Apoi m-am uitat iar prin manual, dar tot nu înţelegeam nimic. Aşa că l-am închis cu lacrimi în ochi şi m-am culcat.

A doua zi la şcoală îmi tremurau mâinile de frică. Am citit prima problemă şi pe neaşteptate, aproape cu voce tare, a, exclamat:

- Sfinte Serghie, te rog ajută-mă! Bunica spune că îi ajuţi pe toţi. Te rog fă o minune şi cu mine!

Nu ştiu cum să descriu ce a urmat. Parcă cineva a aprins o lumină în capul meu. M-am liniştit şi frica a dispărut. Apoi am citit problema şi spre surprinderea mea, totul mi se părea clar. Triunghiurile din imagine, cifrele de sub ele, toate s-au aşezat la locul lor şi în câteva minute am reuşit să rezolv prima problemă. Apoi şi pe celelalte. Eram de-a dreptul fericită, iar geometria mi se părea o ştiinţă interesantă. Pe masă, din iconiţă, **Sf. Serghie mă privea cu atâta dragoste şi blândeţe!** El e cel care m-a ajutat nu doar la matematică, ci şi să mă apropii mai apoi de Dumnezeu şi de Biserică.

Elena, Rusia

IZVORUL

Ioan Alexandru

Izvorului asemeni sunt şi eu
Cutremurat sub stelele de vară,
Cu cât e cerul mai fără de vânt,
Cu-atât lăuntrurile mele se-nfioară.

Nu dinafară-i zvon ce mă frământă,
Nici din adâncuri, nici de sus,
O umbră s-a desprins din slavă,
Icoana ei în mine a apus.

Din ce în ce sunt cercuri mai adânci
Şi mai departe horele pe ape,
S-a deşteptat în mine un izvor,
Ce nu-l mai pot cuprinde şi încape.

